

Mia ohjasi minua steriilin valkoisia käytäviä pitkin kohti johtaja Zincin toimistoa. Saavuimme oven eteen, Mia painoi summeria ja meidät kutsuttiin sisään. Lasipöydän ympärillä istui johtaja Zincin seurassa kaksi miestä. Ben tervehti minua nyökkäämällä. Toinen mies oli minulle vieras. Hän oli pitkä ja tummaihoisen, noin kolmenkymmenen ikäinen. Mies nousi ja kätteli minut. "Adam" "Teo" Minä ja Mia istuuduimme vapaille tuoleille. "Noniin", Zinc sanoi ja nousi ylös. Hänen napsauttaessa sormiaan seinällä oleva suuri, läpinäkyvä älynäyttö käynnistyi. "Tietokanta, näytä kuva aiheesta Viktor Waters" "Tuohan on se kuuluisa tutkija", henkäisin, kun noin kolmikymppisen, teräväkatseisen miehen kasvot ilmestyivät näytölle. "Aivan. Viktor Waters, geeniteknikko ja genetiikkayritys Helixian perustaja ja omistaja", Zinc täydensi ja jatkoi sitten "Onnistuimme murtautumaan Helixian salaisiin tiedostoihin ja löytämään jotain todella mielenkiintoista. Nimittäin tiedon siitä, että muutama vuosi sitten Viktor Waters teki itsestään kuolemattoman" Zinc odotti hetken kuin antaen aikaa pureskella ajatusta joka tuntui vaikealta käsittää. "Viktor Waters onnistui kehittämään geenin, joka pysäyttää vanhenemisen ja siirsi sen omiin soluihinsa vektoriviruksella. Saimme tietomurron avulla haltuumme myös geenin rakenteen kertovan tiedoston, mutta ikävä kyllä se on suojattu erillisellä salausohjelmalla, jota emme pysty purkamaan. Mutta ei meidän tarvitsekaan, mikäli onnistumme varastamaan hänen perimänsä. Adam, ole hyvä ja esitele toimintasuunnitelma". Adam nousi ylös johtaja Zincin istuutuessa ja rykäisi kurkkunsa selväksi. "Tietokanta, näytä kuva aiheesta Viktor Watersin Europoliksen asunto" Viktor Watersin kuva haihtui ja tilalle tuli suuri valkea talo, joka lienee maksanut omaisuuksia. Julkisivu oli lähes silkkaa ikkunaa ja pihan puutarha jätti kukkaloistossaan häpeään keskustan kauneimmatkin viherseinät. "Waters saapuu kolmen viikon päästä Europolikseen ja pitää huvilallaan juhlat, jonne kaupungin merkkihenkilöt on kutsuttu. Rikkaita, vallanpitäjiä ja julkisuuden henkilöitä. Epäilemme, että koko juhlan tarkoitus on saada varakkaat koolle, jotta hän voi henkilökohtaisesti julkistaa oman Graalin maljansa ja jäädä odottamaan avokäisesti maksavia asiakkaita. Suunnitelma on seuraava: soluttaudumme mukaan juhliin. Olemme varastaneet kolme identiteettiä, joiden turvin meillä on luvallinen pääsy juhliin. Ben esittää varakasta liikemiestä ja Mia hänen tyttärtään. Teo taas saa tarjoilijan roolin. Minä toimin yhteyshenkilönä päämajaan" "Miksi emme vain käytä Hyttystä?", ihmettelin. "Koska kiinteistöä suojaa häirintälaitteiden signaalien muodostama kupla. Mikä tahansa lennokka tai muu laite lakkaa toimimasta jos se yrittää tunkeutua luvatta alueelle. Ilmeisesti Waters kantaa mukanaan myös pientä häirintälaitetta, joka antaa hänelle henkilökohtaisen suojauksen. Siksi tämä pitää suorittaa manuaalisesti". Adam kaivoi taskustaan kaksi pientä esinettä. "Kukin teistä saa käyttöönsä Punkin", Adam esitteli minulle pikkuruiseen muoviseen pussiin kiinnitetyn neulan. "Pussin sisällä on tyhjiö. Neula työnnetään uhriin ja painetaan tyvessä olevasta napista venttiili auki, jolloin pussi täyttyy verellä. Tämän tehtävän hoitaminen on ensisijaisesti Mian tai Benin harteilla, riippuen siitä kumpi sattuu saamaan paremman tilaisuuden. Sinun (Adam katsoi minuun) pääasiallinen työvälineesi on tämä". Adam esitteli minulle pientä muovista ampullia, joka sisälsi kirkasta nestettä. "Tämä puudutusaine estää hyvin tehokkaasti aivojen kyvyn muodostaa kivun tuntemuksia, ilman muita vaikutuksia. Sinun pitää saada Waters nielemään tätä. Aine alkaa vaikuttaa noin vartissa ja vaikutus kestää arviolta kaksi tuntia". Nyökkäsin ymmärtämisen merkiksi. "Vielä yksi asia ennen kuin lopetetaan tältä erää", johtaja Zinc sanoi. "Tietokanta, näytä hologrammikuva Viktor Watersin Europoliksen asunnosta". Lasipöydän alla olevassa pleksilasilla päällystetyssä pyöreässä kuopassa oleva hologrammiprojektori käynnistyi. Lasipöydän päälle ilmestyi läpinäkyvä aavemaisen sinisenä hehkuva kolmiulotteinen kuvajainen Viktor Watersin huvilasta pihoineen ja sitä ympäröivine korkeine muureineen. "Vaikka juhlat ovat mitä todennäköisimmin

pääosin ulkona, on hyvä että tiedätte etukäteen minkälainen talo on sisältäkäsini". Tutkailimme jonkun aikaa hologrammia, kunnes johtaja Zinc päätti, että tässä oli tarpeeksi tältä erää. Istuin sohvalla kotonani, pienessä yksikerroksisessa rivitaloasunnossa, ja valitsin tablettilta aamun uutiset, yhdistin virtuaalitodellisuuslasit ja laitoin ne silmilleni ja korviini langattomat kuulokkeet. Uutisten tunnusmusiikki pulppusi korviini ja huone muuttui studioksi jossa uutisankkurit olivat valmiina kertomaan päivän uutisaiheet. Vaaleatukkainen, noin nelikymppinen nainen toivotti hyvää huomenta ja aloitti ensimmäisen uutisaiheen käsittelyn. "Kansainvälinen sääntutkimuslaitos IWRO on todennut sateentuottamistekniikkaansa sisältyvän vielä tuntemattomia riskitekijöitä ja vetäytyykin toistaiseksi kenttäkokeista. IWRO on listannut yhdeksi päättävöitteistaan taistella Afrikan kiihtyvällä tahdilla leviävää aavikoitumista vastaan, jonka tieltä ilmastopakolaisia pyrkii tuhansittain Eurooppaan..." Ovikello soi ja keskeytti rauhallisen aamuni. Eilinen lasertagin MM-kisojen loppuottelu jäisi myöhempään, kunhan vain kukaan ei paljastaisi lopputulosta päivän aikana. Tiesin, että ovella olisi Mia. Olin vain jo ehtinyt unohtaa, että tänäänkin oli harjoituspäivä. Avasin oven jonka takana oli, kuten olin arvannutkin, Mia. "Kengät jalkaan ja menoksi. Ei ole aikaa lorvia" Hyvää huomenta vaan sinullekin päivänsäde, ajattelin ahtaessani kenkiä jalkaani. Pääsimme pihalle jossa, tuttu hopeanharmaa virtaviivainen sähköauto jo kehräsikin ääneti ja Ben istui tavalliseen tapaansa ratin takana. Päästyämme Biomafian päämajaan, jouduin heti ensimmäiseksi harjoittelemaan tarjoilijana olemista. Kannoin kolme tarjottimellista täytettyä kuohuviinilaseja, ruokalasta aina johtaja Zincin huoneeseen. Kaikki meni hyvin kunnes yksi tarjottimista kaatui ja lasit sisältöineen levisivät johtaja Zincin lasipöydälle. Työpöytänsä takana istuva Zinc huokaisi syvään. Kasvojani kuumotti häpeästä. Tämän jälkeen vietin tunnin Adamin opissa, harjoitellen mahdollisimman huomaamattomia tapoja ujuttaa puudutusaine ruokaan tai juomaan. Kun suuri päivä koitti, olin lievästi sanottuna hermostunut. Minut, Mia ja Ben vietiin huoneeseen, jossa en ollut ollut ennen. Paikka muistutti erehdyttävästi parturiliikettä, joskin huone oli kolkko ja steriili näköinen. Menimme kukin istumaan tuolin eteen, jonka edessä oli peili. Katosta laskeutui konevarsien varassa kolme hämähäkkimäistä robottia. Pitkien ja ohuiden koneraajojen päissä oli erikokoisia pensseleitä, pursottimia ja muita välineitä. Maskeeraajabottien tehtävä oli muuttaa meistä kutsuvieraita ja henkilökuntaa. Kaksi tuntia istuin paikallani, koneraajojen hääriessä edestakaisin pitkin kasvojani. Kun toimitus oli ohitse, katsoin peiliin. Tuntui todella kummalliselta kun vastaan tuijottivat vieraat kasvot. "Vielä loppusilaus. Ojentakaa kätenne kämmenpuoli ylöspäin", sanoi ovella seisova, tablettia näpyttelevä Adam. Seuraavaksi robotit maskeerasivat sormenpäämme ja jäljensivät kohteiden sormenjälkien kuviot lähes näkymättömän ohuilla neuloilla. Tämä niin kutsuttu loppusilaus kesti yli puoli tuntia. "Mitä teitte näille oikeille henkilöille? Ette kai sentään... eliminoineet heitä tai mitään?", en malttanut olla kysymättä. "He ovat varmassa tallessa kunnes operaatio on ohi eivätkä herätessään edes muista tullessa siepatuiksi", Adam vastasi. Nyökkäsin. Mitä tuli hermostoon vaikuttaviin aineisiin, Biomafian tietämys oli selvästi ammattimaista. Illalla ajoimme kaupungin lävitse. Ben oli pukeutunut tyylikkääseen harmaaseen pukuun ja Mialla oli kaunis punainen mekko, joka paljasti hieman yläselkää. "Luojan kiitos ne kerrankin valitsivat huolella henkilöt joilla on suurin piirtein samanväriset silmät. Inhoan värjättyjä piilolinssejä. Niiden läpi näkee niin huonosti", Mia paasasi. Yllätten jouduimme pysähtymään, sillä tie kaupungintalon edustalla oli tukossa. Valtava ihmisjoukko huusi ja heilutteli kylttejä. "Miksei kukaan kertonut minulle, että täällä on meneillään mielenosoitus?!", Ben ärähti ja mutisi muutaman valikoidun kirosanan. Vaikka en nähnyt lukea kylttejä, osasin suurin piirtein arvata niiden sisällön. "GM-ELIITTI ALAS!" ja "ROBOTIT POIS IHMISTEN TÖISTÄ!" olivat vakiotavaraa. Kaupungintalon portailla seisoivat tummapukuisia

mellakkapoliiseja lamautinkivääreillä varustettuna. Sähkövirralla tainnuttavat ammuksot olivat kuitenkin vasta viimeinen keino. Ensimmäinen puolustuslinja koostui nelikoptereista joita eräs poliisi käskytti tarvittaessa tabletin kautta. Nämä mielenosoittajien päiden yläpuolella pörräävät lennokit ruiskuttivat tarvittaessa vaaratonta mutta kuvottavan hajusta kemikaalia rettelöitsijöiden niskaan. Osallistuin kerran erääseen mielenosoitukseen ja haisin sen jälkeen elävältä kuolleelta viikon, huolimatta siitä kuinka monta kertaa kävin suihkussa. Onneksi haju on tarkoitettu häviämään ajan myötä. Myös vaatteista. Onneksemme pääsimme vielä kääntymän ja kiertämään mielenosoituksen. Pari korttelia ennen Watersin asuntoa Ben pysäytti auton. "Teo jatkaa tästä jalan" Tarjoilijan saapuminen Bisnesmiehen kyydillä olisi ollut kyllä vähintäänkin epäilyttävää. Astuin ulos seesteiseen kesäillan ilmaan ja jatkoin matkaani kävellen Benin ja Mian ajaessa pois. Saavuin lopulta Watersin talon eteen, jossa korkeassa muurissa olevaa porttia vartioi lamautinpistoolilla varustettu vartija ja valkoinen humanoidi-robotti. Parivaljakko palautti mieleeni ikäviä muistoja metroasemalta. "Hei, olen herra Watersin palkkaama tarjoilija", sanoin vartijalle. Hän nyökkäsi ja ojensi minulle tabletin. Suoritin kasvojen ja sormenjälkien tunnistuksen. Minun oli hillitävä itseäni huokaisemasta ääneen helpotuksesta, kun järjestelmä hyväksyi minut. "Keittiö on ensimmäinen ovi vasemmalla. Pääkokki neuvoo sinulle käytännön järjestelyistä ja mistä löydät työasusi". Astuin sisälle ja ensimmäisenä panin merkille, että puutarhan kukkaloisto oli vielä sävyttävämpi kuin kuvista olisi voinut arvata. Kasveja oli niin alkujaan keskieuroopan luonnosta kuin selkeän trooppisia lajeja. Mietin miten trooppiset kasvit pärjäisivät ulkona ympärivuotisesti. Kenties niitä oli geenimanipuloitu kestäämään viileämpiä säitä. Seuraavaksi katseeni kiinnittyi pihan keskellä olevaan ihmetykseen, jonka ympärillä jo muutamia parhaimpiinsa pukeutuneita ihmisiä rupatteli. Pyöreän kivisen altaan keskellä nökötti suuri kivinen pallo. Menin lähemmäksi. Altaassa oli mustaa nestettä, kuin öljyä. Tiesin ettei se sitä suinkaan ollut. Paikoittan neste työntyi ylös pinnasta sojottavina piikkeinä, muodostaen lumpeenkukan muotoisia rykelmiä, jotka hetken päästä sulivat takaisin osaksi nestepintaa. Katselin kuinka tumma neste alkoi äkisti nousta pitkin pallon pintaa. Nestemäiset lonkerot kurottuivat altaasta kiinni palloon, joka oli pian kokonaan mustan mönjän peitossa. Seuraavaksi neste alkoi kurottua ulospäin pallon pinnasta muodostaen piikkejä, kunnes pallo näytti isolta takiaiselta. Neste oli jotain hyvin rautapitoista, ja altaassa ja pallossa päälle ja pois meneviä sähkömagneetteja. Pidin ideasta, vaikka yleisesti ottaen olin sitä mieltä että aktiiviset taideteokset olivat turhanpäiväistä hienostelua. Kanniskelin ulos katettuun pitkään pöytään tarjottimia, jotka notkuivat kaikenlaisia naposteltavia. Keitettyjä scorpioneja, friteerattuja heinäsiirkoja, grillattuja kanankoipia ja levä- ja sammaltäytteisiä voileipiä sekä monenlaisia hedelmänpaloja vartaissa. Oli myös harvinaisempia herkuja kuten hampurilaisia joiden välissä oli aito jauhelihapihvi ja makeiden puolella oli... suklaata. Siitä oli niin kauan kun olin viimeksi edes nähnyt suklaata ja nyt sitä notkui edessäni leivoksina ja konvehteina ja ties minä, enkä tietenkään voinut itse maistaa. Havahduin mietteistäni huomattessani, että ihmiset ympärilläni olivat lakanneet keskustelemasta. He näyttivät odottavan. Käännyin katsomaan samaan suuntaan kuin kaikki muutkin ja siinä hän olikin, itse illan tähti. Viktor Waters. "Arvoisat kutsuvieraat. Minulla on ilo ja kunnia toivottaa teidät tervetulleeksi vaatimattomaan kotiini. Toivon että viihdytte ja nautitte pöydän antimista, mutta sitä ennen minulla on ilmoitettavana eräs erittäin mullistava uutinen. Nimittäin se, että yritykseni on saavuttanut jotain todella merkittävää", Waters piti tauon antaen jännityksen tiivistyä. "Olemme luoneet ihmisessä toimivan geenin, joka pysäyttää vanhenemisen tyystin". Väkijoukossa vallitsi hämmäntynyt hiljaisuus. "... Ja se on tarjolla jokaiselle. Kunhan vain hinnasta sovitaan". Väkijoukossa kuului naurahduksia. "Hyvät ystävät. Syökää ja juokaa, sillä tämä ilta juhlistakoon uuden aikakauden

alkua. Kuolemattomuuden aikakauden". Vieraat puhkesivat raikuihin aplodeihin. Taputin mukana, joskin tuon miehen koko olemus ärsytti minua, sillä se tuntui oikein säteilevän itsevarmuutta ja ylpeyttä, jota voi kokea vain ihminen joka tietää olevansa suurin piirtein puolijumala. Ei ollut mikään salaisuus, että Viktor Waters oli jo syntyjään huippuluokan gm-ihminen. Käyskentelin vieraiden joukossa tarjottimellinen kuohuviinilaseja mukamani. Aina silloin tällöin joku ohimenijä nappasi mukaansa lasillisen. Päätin yrittää ennen kuin minulta loppuisi lasit kesken. Nappasin huomaamattomasti puudutusaineampullin taskusta kämmeneeni vääntäen sormillani sinetöidun korkin irti. Olin pyyhkivinäni hikeä otsaltani ja tipautin samalla pari pisaraa yhteen laseista. Waters jutteli juuri erään poliitikon kanssa. Menin heidän luokseen. "Saako olla juotavaa herra Waters" ,kysyin ojentaen myrkyttämäni kuohuviinilasia. "Kyllä kiitos", Waters sanoi ja otti lasin vastaan. Riemuitsin sisäisesti. Tänään oli selvästi onnenpäiväni. "Entä teille herra" "Ei kiitos" Nyökkäsin ja jatkoin matkaa. Hetken päästä Mia käveli ohitseni ja otti tarjottimelta lasin. "Olkaa hyvä neiti" "Kiitos" Se oli merkki. Jos en olisi ollut vielä onnistunut tehtävässäni, emme olisi puhuneet mitään. (Mia) Etsin katseellani Ben-enoa. Tapasin hänet pitopöydän luona. "Ethän juo liikaa isä" "En tietenkään kulta", Hän naurahti. Nyt hänkin oli saanut viestin. Oli aika siirtyä seuraavaan vaiheeseen. Kävelin Viktor Watersin luokse, joka juuri selitti intensiivisesti jotain pienelle kutsuvieraiden joukolle. "Anteeksi että häiritseen herra Waters, mutta minun tekisi kovasti mieli tanssia. Olisiko se mitenkään mahdollista?" "No mutta sehän olisi loistava idea, neiti...?" "Nea Strax", sanoin ja kättelin Watersia. Watersin ilme kirkastui hieman tämän tunnistaessa Strax-nimen. "Käynkin heti järjestämässä asian" Waters poistui taloonsa ja hetken päästä sieltä tultiin asettamaan äänentoistolaitteita pitkin pihaa. "Hyvät ystävät, saanko huomionne. Viehättävän neiti Straxin pyynnöstä tanssahtelemme nyt muutaman valssiaskeleen illan kunniaksi" Valssimusiikki lähti soimaan. Waters kääntyi puoleeni ja kysyi, "Saanko luvan?" "Toki", vastasin hymyillen. Tähän mennessä tehtävä oli sujunut kuin tanssi konsanaan. Tanssin aikana Waters paljolti uteli asioita "isäni" työstä. Siitä olin hieman kateellinen Teolle, että hänen ei tarvinnut osata hankalaa peitetarinaa, sillä kukaan ei juuri rupertellut tarjoilijan kanssa. Waters oli virheettömän komea ja urheilullisen näköinen, sekä erittäin älykäs. Liian täydellinen. Mutta jos jotakin niin nöyryyttä hänellä ei ollut. Hän jaksoi jaaritella omista saavutuksistaan. Etenkin alaansa koskien. Kyselin silti innostuneesti lisää saadakseni hänen huomiokykynsä mahdollisimman sidotuksi. Olin ottanut Punkin, mekossani olevasta pienestä kylkitaskusta valmiiksi piiloon oikeaan käteeni joka nyt lepäsi hänen olkapäällään. Yritin pitää itseni mahdollisimman rauhallisena. Jännittyneisyyttäni en saanut missään nimessä näyttää. Upotin varovasti Punkin neulan hänen niskaansa. Ei reaktiota. Puudutus toimi kuin unelma. (Teo) Tanssimisen loputtua näin, että Mia ja Ben hyvästelivät illan isännän ja lähtivät. Mia hymyili minulle nopeasti katseidemme kohdatessa. Selvästi tehtävä oli onnistunut. Jouduin viettämään vielä kolmisen tuntia Watersin asunnolla ennen kuin kaikki vieraat olivat lähteneet ja juhlien jäljet korjattu. Lopuksi Waters kutsui koko henkilökunnan koolle. Hän hymyili vaikka näytti kumman väsyneeltä ja kalpealta, melkein huonovointiselta. "Haluan kiittää teitä kaikkia siitä, että järj..." Waters alkoi yskiä hillittömästi ja taipui kaksinkerroin. Katselin järkyttyneenä kuinka suuri Viktor Waters lyhistyi polvilleen ja yski verta valkoiselle marmorilattialle. JATKU